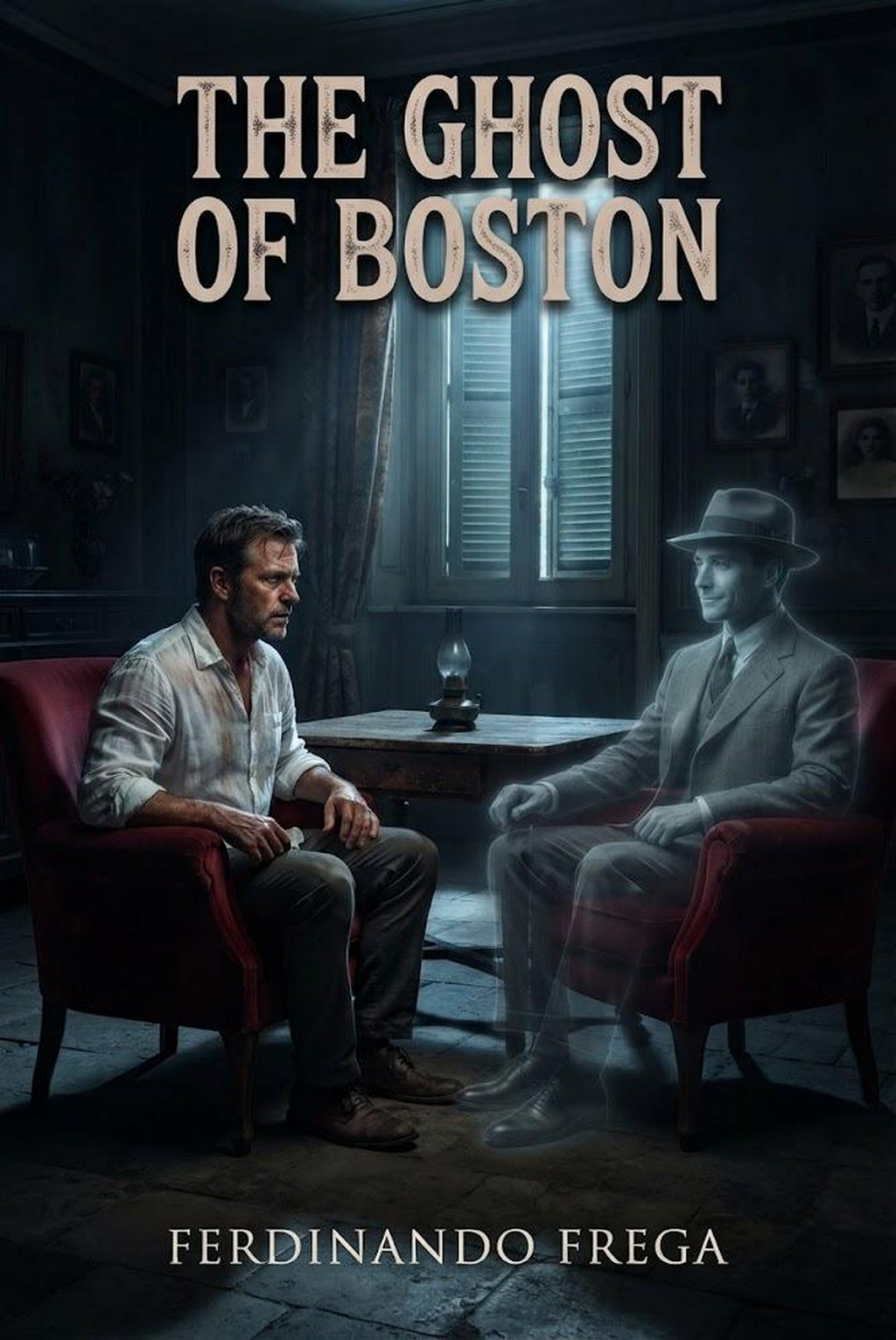


THE GHOST OF BOSTON

A movie poster for 'The Ghost of Boston'. The scene is set in a dark, atmospheric room with stone walls and several framed portraits. Two men are seated in red armchairs, facing each other. The man on the left is a living man with a beard, wearing a light-colored button-down shirt and dark trousers. The man on the right is a ghostly figure, appearing translucent, wearing a grey suit and a fedora. Between them is a small wooden table with a lit oil lamp. In the background, a window with white shutters is partially open, letting in a soft light. The overall mood is mysterious and historical.

FERDINANDO FREGA

UMBRA BOSTONIENSIS

THE SYSTEM · 12

Cum de duobus ultimis vitae tuae annis loqueris, non solum initium et finem repetis. Punctum fracturae describis unde nullus reditus est, solum fatum, haud aliter ac meum.

Paene mantra factum erat. Quotiens aliquis quaerebat quis esses, responsum sponte veniebat, multis notum, sed a paucis vere intellectum.

Nihil aliud esse quam aliquem quem nemo exstare exspectat, et tamen ibi es. Et idem nomen habemus.

Primus verus illius exsistentiae testis fuit filia mea Giorgia, tres et viginti annos nata, quae partem membrorum inferiorum paralysi affecta vivit, donum a nativitate acceptum ex partu tardato et, fortasse, ex parum diligenti cura.

Ira eius certamen meum facta est, eadem ira quam olim in sepulcro matris meae reliqueram et postea in ea rursus inveni. Numquam occasionem praetermisit me lacessendi, mecum contendendi, mihi dicendi omnia in moribus meis quae ei molesta erant. A matre sua educata erat, muliere simplici et erudita, cui hoc accedebat, quod gradum academicum adepta erat et in formam a societate probatam perfecte inserta.

Haec erat earum normalitas. Hoc ipsum erat quod ego semper seposueram et ex vita mea excluseram.

Frustra cum duabus familiae meae mulieribus disputabam. Numquam vincerem. Non quia ius habebant, sed propter indolem. Semper vinci amaveram. Hoc numquam sciverunt.

Nocte Augusti suffocanti accidit. Cenam omiseram, alio modo mihi ipsi probans me et intimitatem et cibum in potestate habere, cum strepitus acutus me excitavit.

Putavi canem esse, Labradorem meum Americanum, solum talis soni fontem rationi consentaneum. Sed errabam.

Cum in triclinium perveni, eum vidi in sella rubra sedentem cum dimidio risu suo.

Eum noveram.

Erat Umbra Bostoniensis.

Me ex altera parte conclavis ut veterem amicum salutavit statimque questus est quod in Calabriam Saudianam iter facere coactus esset. Quadraginta quinque gradus Celsii nimii erant etiam ei, et quod frigida litora Maine relinquere coactus erat, animum eius non meliorem fecerat.

Me de tribus fabulis commonefecit quas in parte phantastica Gillettenarrative edideram. Dixit fabulam «Chiromantis» multos collegas suos oblectavisse, et quosdam ex eis quaerere quando haec omnia accidissent.

Continuationem scribere nullo modo cupiebam, itaque, postquam eum confirmavi, rogavi quid eum in domum meam adduxisset.

«Alia de causa veni», respondit.

Natura congressus non erat spiritalis, magica, arcana, editoria, litteraria aut nummaria. Nullas pactiones cum ullo apud P&G habebat. Tantum mihi meam ipsius historiam narrare volebat, explicare quis essem, et partem mei quam ignorabam patefacere.

Aperte dixi, si sermo ad anthropologiam, genealogiam aut gynaecologiam verteretur, me ne assem quidem soluturum esse.

Nulli rei me subscripturum esse. Non opus mihi esse scire num ad nobilem ordinem aut ad antiquam aliquam domum pertinerem.

Id esse quod iam eram satis videbatur.

«Maior tuus Georgianus erat», inquit. «Gens quae diu in contentione cum Russis vixit. Homines graves, accurati. Non bellicosi. Simpliciter vitae amantes.»

«BENE VENISTI», respondi. «Nunc fabula iucunda fieri incipit.»

«Vere magnificus lupae filius es, Bladefrega», inquit umbra. «Pars eorum quae de originibus tuis scripsisti vera est. Idem instinctus qui te semper ducit. Sed iam tibi narraturus sum quod numquam scribere potuisses, quia id ignorabas.»

Ad alteram sellam rubram digito monstravit.

«Conside. Nulla hic hariola est. Soli sumus. Recte nos invicem aspiciamus et paulo melius inter nos intellegamus.»

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂